

på, at Danmark er det eneste land i Norden, der ikke har oprettet sådanne centre, for inden for de sidste 10 år er der etableret 14 sådanne centre i henholdsvis – som det blev sagt før heroppefra – Norge, Sverige og Finland. Så det med ikke at have viden nok til at basere et sådant center på er et meget tyndt argument, mener jeg.

Proceduren i dag for en kvinde, der er blevet udsat for voldtægt, er jo den, at kvinden anmelder sagen til politiet, hvor der optages rapport, og så går turen i København til Retsmedicinsk Afdeling, og på Frederiksberg er det embedslægen, der foretager undersøgelsen.

Ingen af stederne er man uddannet til at tage sig af de psykosociale problemer, der følger efter et sådant overgreb. Det viser sig da også, at det er den manglende opfølgning i form af akut psykologhjælp og omsorg i form af tilbud om bad, rent tøj og en samtale om det skete samt den professionelle rådgivning, kort sagt, mangelen på et sådant center, der giver senfølger i form af psykiske problemer. Vi ved, at ofre eventuelt isolerer sig, får anfald af panikangst og udvikler psykosomatiske sygdomme i form af f.eks. træthedssyndrom eller diffuse smerter, gerne centreret omkring underlivet.

Den vidensopsamling, som der jo er, har så givet inspiration til en model for modtagelse og undersøgelse og behandling af voldtægts ofre og andre ofre, og det er et uddybende notat til projektbeskrivelsen Dansk Center for Voldsramte Kvinder af seniorforsker Karin Helveg Larsen, en i øvrigt meget kompetent og ihærdig ildsjæl, som for sagens skyld, synes jeg, nok fortjener en virkeliggørelse af mange års ihærdigt arbejde. Modellen for centeret er så godt beskrevet, skulle jeg sige til ministeren, at man såmænd kunne komme i realitetsforhandlinger med HS i næste uge, hvis viljen var til stede til at etablere det første center for voldtægts ofre. Det har noget at gøre med viljen i Folketinget.

Det, jeg er stødt på her i dag med hensyn til argumenter imod forslaget, har jo heller ikke være noget, der havde en egentlig substans. Man har været lidt usikker med hensyn til formen og har afvist centertanken, men så kunne vi da kalde det for noget andet; sådan er vi heller ikke i CD, vi er et parti, der som regel søger at skabe et flertal, hvor det kan lade sig gøre. Det kan det givetvis også her, men det ville være fornuftigt at lave et pilotprojekt i København på Rigshospitalet. Så kan man se, hvordan det går.

Hvis man tager dette materiale fra Rigspolitefen om voldtægtens omfang og karakter i Danmark, som jeg fik i hænderne i går, kan man se, at her omtales også det meget store antal kvinder, som ville kunne hjælpes, hvis man fik en hurtig psykosocial indsats på det her område; så får man ikke de senfølger. Man behøver ikke at gå og lede efter eller vente på at udarbejde retningslinjer osv., fordi tingene ligger der, de er parat, og hvorfor skulle vi være det eneste land i Norden, der ikke gjorde det?

Jeg vil i min gennemgang til ordførerne gemme ministeren til sidst – ikke mindst, men til sidst. Jeg vil sige til Socialdemokratiets ordfører fru Anne-Marie Meldgaard, som mente, at forslaget ikke var vidtgående nok, og som var nervøs for, at mange centre koster for meget, at erfaringsgrundlaget har vi jo, og personalet har vi også, det er organisationen, vi mangler, og vi kunne, som jeg sagde før, starte med at etablere et ved Rigshospitalet som pilotprojekt. Det ville være en glimrende løsning på problemet. Og vidtgående nok mener jeg nok at det er.

Så til Venstres hr. Preben Rudiengaard, som tog hele spørgsmålet meget seriøst og havde de samme overvejelser vedrørende formen, men var, synes jeg, i øvrigt meget positivt indstillet over for at gøre noget.

Der blev også henvist til antallet af anmeldelser, som hr. Preben Rudiengaard ikke mener er så stort. Men det, som man ikke ved noget om, er jo mørketallet, og det er det antal kvinder, der ikke henvender sig, netop fordi man ikke har centre, hvor omsorgsopgaven er lige så stor, altså hvor man kan komme, også hvis man ikke ønsker at anmelde i øvrigt. Så det mener jeg er et argument, som ikke taler imod at oprette et sådant center.

Fru Gitte Seeberg er meget positiv, og det vil jeg takke for, for der er brug for en hjælp til kvinder og en hjælp til de kvinder, som står i de her problemer. Det bedste, der kunne ske, var jo, hvis vi også fik virkeliggjort nogle af de tanker, der ligger her.

Fru Anne Baastrup fra SF taler om, at antallet er faldet, og der vil jeg så igen henvise til det antal, som ikke bliver anmeldt. Men ellers vil jeg sige tak for tilslutningen.

Fru Dora Rossen fra Dansk Folkeparti spørger mig: Hvis man nu ikke laver noget i provinsen, hvad sker der så? Så sker der jo det, der er sket hidtil, som fru Dora Rossen sikkert er bekendt med fra Sundhedsudvalget i Vejle Amt – som i øvrigt fungerer ganske udmærket, kan